

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/77/2025
Identifikačné číslo spisu:	8619201006
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8619201006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: M. L., rod. C., narodená XX. L. XXXX, C., L. M. XX, právne zastúpená: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, právne zastúpený: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5 000 eur, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-6C/19/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/17/2024 - 403 z 26. septembra 2024, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a právo na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník - v súčasnosti Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 6C/19/2019 zo dňa 21. septembra 2021 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnenú žalovaným (výrok I.), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a napokon žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok IV.).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 17Co/34/2022 z 10. novembra 2022 odmietol odvolanie žalovaného voči výroku o miestnej príslušnosti (výrok I.), zmenil rozsudok Okresného súdu Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 6C/19/2019-164 zo dňa 21. septembra 2021 tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 110 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), pričom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Na základe dovolania žalovaného, Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1Cdo/157/2023 zo dňa 20. marca 2024 rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/34/2022 z 10. novembra 2022 vo výroku

o priznaní nároku na náhradu trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal s navrhovanou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP dovolateľkou v odvolaní, i napriek tomu, že žalovaná námietku proti priznanému nároku na náhradu trov konania uplatnila a aj uviedla dôvody. Odôvodnenie odvolacieho súdu v časti trov konania, nespĺňalo náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, lebo z jeho obsahu vyplýva, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal uplatnenými námietkami žalovanej vo vzťahu k navrhovanej aplikácii ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania. Na základe uvedeného dovolací súd považoval preto napadnuté rozhodnutie pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP.

4. Odvolací súd uznesením sp. zn. 17Co/28/2024 z 26. septembra 2024 vec opätovne prejednal a rozhodol o odvolaní žalovanej čo do výroku o trovách konania. Výrokom I. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia do 60 dní. Výrokom II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia do 60 dní.

4.1. Úvodom odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci sa jedná o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré sú prejednávané na Okresnom súde Svidník z dôvodu, ktorý aj bol nepochybne ustálený súdom prvej inštancie a ktorý bol dôvodom pre rozhodnutie ÚOOÚ SR zo 16. 08. 2017 č.: 00777/2017-Os-17, v ktorom tento orgán konštatoval porušenie zákona tým, že pri likvidácii písomnosti obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s., v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka, ako aj informácie o predajnom mieste, nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Táto okolnosť, teda porušenie zákona na ochranu osobných údajov vo veci samej, bola dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s výrokom odvolacieho súdu. V súlade so zákonnými ustanoveniami (§ 396 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy zmeňujúcim rozsudkom právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobkyni priznaná suma 110 eur, odvolací súd vychádzal z toho, že žalobkyňa bola v konaní úspešnou stranou sporu. Zásadu úspechu v spore pri použití § 255 ods. 1 CSP považoval za esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobkyni bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Akcentoval, že stranu sporu (žalobkyňu) nie je možné zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobkyne, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde sám bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia. Zdôraznil, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Na základe uvedeného sa považuje rozhodnutie, že do žalobkyninho práva bolo zasiahnuté, za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. II. ÚS 233/2022, II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

4.2. Argumentáciu žalovanej, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobkyňou považoval za dôvodnú, avšak taktiež mal za to, že táto v zásade nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobkyni súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ bola čo do základu úspešná. Úspech vo veci žalobkyne v prejednávanej veci bol v uznaní základu nároku.

4.3. Odvoláciu námietku žalovanej, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nevzal na zreteľ jej argumentáciu spočívajúcu v nevyhnutnosti aplikovať ustanovenie § 257 CSP, odvolací súd neuznal s tým, že ide o ustanovenie, ktoré predstavuje odchýlku pri rozhodovaní o trovách konania v závislosti od zodpovednosti za výsledok sporu. Jeho aplikácia závisí od úvahy súdu, lebo nepriaznivo dopadá na tú procesnú stranu, ktorá bola úspešná a patrí jej nárok na náhradu trov konania, ale protistrana jej pre použitie § 257 CSP nie je povinná tieto trovy uhradiť. Pripomenul, že ustanovenie § 257 CSP je moderačným právom súdu, na ktorom spočíva, akým spôsobom preukázané okolnosti vyhodnotí. Uviedol, že prvoinštančný súd sa aplikáciou ust. § 257 CSP vo svojom odôvodnení nezaoberal, pričom bol povinný uvažovať aj o prípadnej aplikácii ust. § 257 CSP, svoju úvahu však v písomnom vyhotovení rozhodnutia neuviedol. Keďže rozhodnutie prvoinštančného súdu sa v odvolacom konaní vo výroku o trovách konania mení v závislosti od rozhodnutia o základe a výške plnenia v rámci odvolacích námietok, odvolací súd skúmal podmienky pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 98/2018 z 02. mája 2018, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Toto zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), alebo zo zásady zodpovednosti za zastavenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy uhradila protistrane.

4.4. Na základe opätovného preskúmania predmetného spisu odvolací súd nezistil dôvod pre použitie § 257 CSP. Dôvodil, že výklad dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností zákon ponecháva na súdnej praxi. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku. Dodal, že nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo k určitému druhu konania, ale o prvok individualizácie, nie však ľubovôle zo strany súdu. Právo na priznanie primeranej a právny predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a súvisí, pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, s čl. I ods. 1 Dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc podľa § 37 ods. 2 Listiny.

4.5. Vzhľadom na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd zdôraznil, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. Odvolací súd uviedol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé. Takýmito údajmi sú aj osobné údaje ako, meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré žalovaná sprístupnila nepovolaným osobám. Išlo o totožné údaje nielen u žalobkyne, ale u ďalších osôb v okrese Svidník. Niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobkyni, ktorá sa bez svojho zavinenia dostala do situácie, kedy jej osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužit. Doplnil, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobkyne, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobkyni, ktorá ako fyzická osoba musela svoje práva chrániť súdnou cestou. Žalovaná nemôže byť na úkor žalobkyne zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitiu údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby žalovaná ako porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobkyni bola zvýhodnená a žalobkyni neboli priznané trovy konania, resp. priznané v prípadnej nižšej sume.

4.6. Odvolací súd mal za to, že skutočnosť, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy

konania zástupcovi žalobcov je vo vzťahu k žalobkyni v tejto veci bez právneho významu a dodal, že každá vec je individuálna, kde individuálne žalobca sa rozhodol vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. individuálne konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať, v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobkyne. Trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jeho právneho zástupcu je iba platobným miestom. Sumarizujúc uvedené odvolací súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by mal žalovanú zvýhodniť pri rozhodovaní o trovách konania, a aby v prospech žalovanej bolo dôvodné aplikovať § 257 CSP. Dodal, že iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Prezentoval názor, že je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto mal za to, že nie je možné aplikovať § 257 CSP v danej veci v prospech žalovanej.

4.7. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd opätovne o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, keďže žalobkyňa bola, čo do základu úspešná v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. V dovolacom konaní bola úspešnou stranou žalovaná, preto jej odvolací súd priznal vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania, a to s poukazom na ust. § 453 ods. 3 CSP, § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP.

5. Proti výroku I. uznesenia odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f) CSP. V podstatnom namietala, že sa odvolací súd nevysporiadala s jej relevantnou argumentáciou týkajúcou sa tak vzniku samotného nároku, ako aj použitia moderačného práva podľa § 257 CSP, a to v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Trvala na tom, aby odvolací súd pri určovaní trov konania, ktoré výlučne spočívajú v trovách právneho zastúpenia využil svoje moderačné právo v zmysle § 257 CSP a trovy konania žalobkyni nepriznal, resp. ich aspoň primerane znížil. Mala za to, že situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, je možné označiť za výnimočnú a odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd sa opätovne nijakým spôsobom nevysporiadala s argumentáciou žalovanej, podľa ktorej aj keď rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, aj žalobkyňa musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprimeraných, či premrštených nárokov. Taktiež sa odvolací súd nevysporiadala s jej argumentáciou týkajúcou sa opakovania veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov zo strany žalobcu s ohľadom na identické podania v skutkovo a právne identickej veci 166 žalobcov, čo žalovaná považovala za dôvod hodný osobitného zreteľa pre použitie § 257 CSP. Dovolaním napadnuté rozhodnutie považovala za nedostatočné z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie o trovách konania, teda za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. S ohľadom na uvedené navrhla napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v jeho výroku I. zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie žalovanej takmer kopíruje jej pôvodné dovolanie, avšak odvolací súd v napadnutom uznesení rozsiahlo, podrobne a argumentačne presvedčivo odôvodnil výrok o trovách konania, a preto prípustnosť dovolania nie je možné oprieť o ustanovenie § 420 písm. f) CSP. Argumentácia žalovanej iba čiastočným úspechom je nesprávna, nakoľko v konaní o ochranu osobnosti je rozhodujúce, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy je druhotná a nadväzujúca; aj keby súd nepriznal žiadnu peňažnú náhradu, samotné konštatovanie zásahu zakladá plný úspech žalobkyne a s tým spojené právo na náhradu trov konania. Tento záver potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 225/2020, II. ÚS 233/2022), z ktorej vyplýva, že ak súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, žalobkyňa sa považuje za plne úspešnú stranu v spore bez ohľadu na výšku priznanej náhrady. Podľa žalobkyne ani podmienky pre výnimočné nepriznanie trov konania podľa § 257 CSP neboli splnené, nakoľko žalovaná nepreukázala žiadne výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Argument o nepomere

medzi priznanou sumou a výškou trov je v sporoch o ochranu osobnosti právne irelevantný, keďže rozhodujúci je zásah do práva, nie výška peňažnej náhrady. Rovnako neobstojí ani tvrdenie, že v konaní sa opakoval veľký počet obsahovo a formálne rovnakých úkonov, žalobkyňa bola zastúpená len v tomto konaní, pričom práve žalovaná je účastníčkou mnohých skutkovo a právne obdobných sporov zastúpená tým istým právnym zástupcom. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie, že žalovaná bola do sporu reálne donútená; žalovaná totiž neponúkla žalobkyni žiadnu formu mimosúdneho urovnania, hoci bola opakovane právoplatne uznaná jej zodpovednosť za rovnaký zásah do osobnostných práv iných osôb. Ani po týchto rozhodnutiach neprejavila ochotu uznať svoju zodpovednosť alebo ponúknuť akúkoľvek náhradu. Z jej procesného postoja bolo zrejmé, že nebola pripravená na žiadne zmierlivé riešenie, čím sama vyvolala potrebu súdneho konania. Žalovaná nepreukázala existenciu žiadnych ekonomických alebo iných relevantných dôvodov, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov úspešnej žalobkyni. Vzhľadom na jej postavenie a finančné zázemie nebolo možné hovoriť o okolnostiach, ktoré by mohli ohroziť jej finančnú stabilitu. Naopak, jej dlhodobé popieranie zodpovednosti a odmietanie mimosúdneho riešenia vylučovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Z uvedených dôvodov žalobkyňa považovala dovolanie žalovanej za neprípustné a navrhla dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť, resp. v súlade s § 448 CSP zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej v časti bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

13. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že sa odvolací súd náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, resp. namietala najmä nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia o trovách konania. Dovolací súd si na tomto

mieste dovoľí poznamenať, že v prejednávanej veci sa jedná o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s identickým skutkovým a právnym základom týkajúcich sa incidentu pri likvidácii písomností obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. 8Cdo/79/2024, 7Cdo/8/2025, 4Cdo/13/2025, 9Cdo/141/2024, 1Cdo/12/2025, 3Cdo/26/2025, 4Cdo/127/2025, 6Cdo/158/2025) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 233/2022, I. ÚS 359/2025, I. ÚS 114/2026, I. ÚS 147/2026, II. ÚS 211/2026).

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

16. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

17. Dovolací prieskum v danej veci bol limitovaný posúdením prípadných zmätočností podľa § 420 písm. f) CSP a nie aj prípadným nesprávnym právnym posúdením veci (§ 421 CSP), ktoré síce žalovaná v dovolaní explicitne nenamietala, ale implicitne z obsahu dovolania mohlo vyplývať, keďže proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je ex lege prípustné (§ 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP). Dovolací súd v neposlednom rade dodáva, že sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd taktiež pripomína, že nesprávne právne posúdenie nezakladá existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420

písm. f) CSP (R 24/2017).

18. Rozhodovanie o trovách konania je v sporovom konaní založené na zásade úspechu v spore vyplývajúcej z § 255 CSP, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (m. m. sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, či 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v konkrétnej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliaďnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliaďnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

19. Najvyšší súd predostiera, že i keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia, či nenáležitý vysporiadanie sa s relevantnou argumentáciou dovolateľky je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Odvolací súd právne konformným i dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo priznal žalobkyni trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. prečo nevidel dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP a rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto smere spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 14. až 21. napadnutého uznesenia) vyplýva, že odvolací súd výrok o priznaní náhrady trov konania v prospech žalobkyne odôvodnil uplatnením zásady úspechu, ktorá sa v spore o ochranu osobnostných práv musí odvíjať od rozhodnutia o základe nároku (či došlo alebo nedošlo k porušeniu osobnostných práv žalobkyne) bez ohľadu na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy; ako aj neexistenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Takéto odôvodnenie, jeho obsah a rozsah podľa odvolacieho súdu nemožno označiť ako nezrozumiteľné, nedostatočné, či arbitrárne.

21. Odvolací súd sa zaoberal s kľúčovou námietkou žalovanej týkajúcou sa miery úspechu a neúspechu žalobkyne v peňažnom vyjadrení. Dovolací súd, rovnako ako odvolací súd, poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 233/2022 a stotožňuje sa s argumentom odvolacieho súdu, že pokiaľ súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobkyňa plný úspech v spore, teda mu patrí plný nárok na náhradu trov konania. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (obdobne III. ÚS 475/2018, II. ÚS 399/2019, II. ÚS 397/2020, I. ÚS 24/2021, II. ÚS 208/2025). Nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnosti nedá odškodniť a rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať. Stanoviť mieru úspechu v takejto veci v závislosti od vzťahu meritórneho rozhodnutia o výške náhrady ujmy k žalobnému petitu by nespĺňalo požiadavku spravodlivosti. V prípadoch, v ktorých výška plnenia závisela od úvahy súdu, nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Za základné sa v týchto prípadoch považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok.

22. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd prijal záver, že niet dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobkyni, ktorá bez svojho zavinenia sa dostala do situácie, kedy jej osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužit. Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobkyne, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobkyni, ktorá ako fyzická osoba musela svoje práva chrániť súdnou cestou. Odvolací súd ďalej podotkol, že žalovaná nemôže byť na úkor žalobkyne zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitiu údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby žalovaná ako porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobkyni bola zvýhodnená a žalobkyni neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume oproti zákonnému nároku. Vyhodnotil aj skutočnosť, že to, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov je vo vzťahu k žalobkyni v tejto veci bez právneho významu a zodpovedajúco okolnostiam prípadu dodal, že každá vec je individuálna, kde individuálne žalobkyňa sa rozhodla vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať, v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobkyne. Napokon dodal, že trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jej právneho zástupcu je iba platobným miestom.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené nie je možné stotožniť sa s námietkami žalovanej, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil, prečo nevidel v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa. Rovnako tak nemožno súhlasiť, že by sa s argumentami predstretými žalovanou, v rámci okolností, ktoré tento prípad sprevádzajú, nezaoberal resp. ich neposudzoval. To, že sa s nimi nestotožnil neodôvodňuje záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Dovolací súd sa taktiež stotožňuje s názorom odvolacieho súdu a žalobkyne, že na strane žalovanej neexistujú ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolnosti sporu a procesný postoj žalovanej v konaní (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu), ktoré sú jedným z kritérií pri rozhodovaní o aplikácii alebo neaplikácii dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, svedčia v neprospech žalovanej. O určitej miere zodpovednosti žalobkyne za výsledok konania by bolo možné uvažovať v prípade, ak by žalovaná v rámci predžalobných rokovaní alebo aj v priebehu súdneho konania uznala svoju zodpovednosť za nemajetkovú ujmu a v primeranej sčasti nárok žalobkyne uspokojila. K tomu ale nedošlo, preto zostala plná procesná zodpovednosť za výsledok konania na strane žalovanej, čomu zodpovedalo aj rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania a o neaplikácii ustanovenia § 257 CSP. Rovnako neprichádza do úvahy považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobcov, lebo rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je stranou v spore vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom, v ktorých ju zastupuje ten istý právny zástupca.

24. Dovolací súd zdôrazňuje, že ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladá vadu zmatečnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom vysvetlil, prečo priznal žalobkyni trovy prvoinstančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. prečo nevidel dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to,

že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) CSP.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.